

have gjort Ting, som de maatte helst skulde have undladt, dog have udrettet noget for Udviklingen af det frie Liv her i Landet og overhovedet for at hævede den frie Forsatning. Om det ærede Medlem kan sige det samme om sig, naar han bliver gammel og ser tilbage paa sit Liv, beder jeg ham om at tænke paa, naar han bliver gammel. For saa vidt han særlig rettede sine Udtalelser til mig, kan det selvfølgelig ikke falde mig ind at opholde det høje Ting med en Underfølgelse af, hvor vidt jeg nogen Sinde har gjort noget, der kunde kaldes Handling, eller kun har gjort mig skyldig i at bruge manaa smukke Talemaader uden at det kom til Handling. Det var dog muligt, at jeg kunde paapege et og andet, som jeg har udrettet. Men derpaa skal jeg selvfølgelig ikke komme ind. Jeg skal kun slaa fast, at det ærede Medlem har den Mening, at naar man stemmer for et Forslag, som fører til, at der ingen Verdens Ting sker, saa handler man, men naar man undlader at stemme for et saadant Forslag, netop for at der kan komme noget ud af Sagen, saa handler man ikke. Mig forekommer det, at det er en Talemaade, som jeg ikke en Gang vil kalde skøn.

H. J. Larsen: Skønt det ærede Medlem fra Ribe (Bust) gentagne Gange noget haartrukket har søgt at trække mig ind i Debatten, inden jeg havde faaet Ordet, skal jeg ikke spille Tiden med at imødegaa hans Bemærkninger, der aldeles overvejende vare den foreliggende Sag temmelig uvedkommende. Han erklærede selv, at han ikke er jaghyndig, at han ikke forstaar sig paa det foreliggende Forslag, og det fremgik ganske vist ogsaa af hans Udtalelse, at han i meget ringe Grad kender det omhandlede Forslag. Jeg tvivler paa, at det ærede Medlem har gennemlæst Forslaget med den Opmærksomhed, som jo maatte ønskes, naar man udtaler sig om Sagen, thi havde han gjort det, kunde han ikke have talt, som om det her drejer sig om en Gebyrbestemmelse, om Halvprocentafgiften, som om dette var det væsentlige ved Sagen. Da denne Sag var til Lste Behandling, tillod jeg mig at anbefale den, skønt der den Gang ikke var Tale om nogen Eftergivelse af Halvprocentafgiften eller om Stempelfrihed for Udlagskøder. Jeg erindrede om, at det skyldtes et Andragende fra de samvirkende Landbosforeninger, at denne Sag var kommen paa Dagsordenen. I Samlingen 1888—1889 forelaa der nemlig for dette Ting et Andragende fra de samvirkende Landbosforeninger om at faa Tvangsauktionsvæsenet omordnet. Udvalget gjorde Indstilling om Andragendet, og saa vidt jeg min-

des, blev Indstillingen enstemmig anbefalet af Tinget. Dette er et Forhold, som særlig Landbrugerne have ønsket reformeret, og det ærede Medlem fra Ribe (Bust), der ellers ved mange Lejligheder taler saa sønne Ord om Landbruget, burde ved denne Lejlighed vise i Handling, at det er mere end Ord, naar han ytrer Interesse for Landbruget. Jeg fremhæver, at det særlig er fra Landbrugerets Side, at det tit og ofte med megen Føje er blevet gjort gældende, at der for Lovgivningsmagten er al Opfordring til at omdanne vort foreløbige Tvangsauktionsvæsen. Dette er ogsaa anerkendt fra andre Sider, og navnlig skal jeg anføre som en særlig jaghyndig paa dette Omraade nys afdøde Justitiarius Schlegel, der som Medlem af Landstinget bl. a. udtalte, da Sagen var for der i en tidligere Samling, følgende Ord, som jeg tillader mig at gengive: „Det er — htrede han — ligesom hyndigt at tænke paa, hvad der gaar tabt, naar en Mand's Ejendom sælges ved Tvangsauktion. Han er saa fattig, som han vel kan blive, men dog styrer man sig over ham som Røddyr og tager den Smule, som ellers muligvis kunde reddes“. Det er navnlig i 3 Retninger, at dette viser sig. Forst er der Sagsførerne. Jeg vil ikke sige Sagsførerne for gennemgaaende at være værre end andre Mennesker, men det er unægteligt, at der er en Klasse af dem, som ikke ere saa blufærdige overfor høje Regninger, som man kunde ønske, og disse Sagsførere have navnlig forsaaget at bruge den Retstilstand, vi nu have, til at skaffe sig høje Salarer og til med hensynsløs Rettsforfølgning at kaste sig over Folk, som sidde daarlig i det, og hvem den hidtilværende Retstilstand ikke yder tilstrækkelig Værn. Derfor er der god Føje til at søge Endringer gennemførte paa dette Omraade, og jeg mindes ogsaa, at der særlig i Landbotidender atter og atter er stillet Krav derom. En enkelt af disse Landbotidender, Bladet „Landbovennen“, har endog gjort det til sin specielle Opgave i en Klasse af Aar at kæmpe for, at der af Lovgivningsmagten kunde blive sat en Stopper for den nævnte Klasse Sagsførere. Det kan være, at der er noget overdrevent i Bladets Skildringer; men jeg veed dog ogsaa fra min egen Erfaringskreds, at der er Føje for Lovgivningsmagten til paa dette Felt at værne noget mere end hidtil om Befolkningen og særlig om Landboerne. Det sker i ikke ringe Grad ved denne Lov, og blandt andet skal jeg gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa § 45, hvor der foreskrives Regler om de Salarer, der maa kræves. Det kan være — det indrømmer jeg — at Lovforslaget paa